

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 21 lutego 2014 r.

Druk nr 567

**MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Zgodnie z art. 121 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi do rozpatrzenia przez Senat uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na 61. posiedzeniu w dniu 21 lutego 2014 r. ustawę

o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Z wyrazami szacunku

(-) Ewa Kopacz

USTAWA
z dnia 21 lutego 2014 r.

**o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku
lub choroby pozostających w związku ze służbą¹⁾**

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zasady i tryb:

- 1) przyznawania i wypłaty:
 - a) jednorazowego odszkodowania przysługującego w razie wypadku pozostającego w związku ze służbą, zwanego dalej „wypadkiem”, lub choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, zwanej dalej „chorobą”,
 - b) odszkodowania za przedmioty osobistego użytku utracone, zniszczone lub uszkodzone wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby
– zwanych dalej „świadczeniami odszkodowawczymi”;
- 2) ustalania okoliczności i przyczyn wypadku oraz związku choroby ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Art. 2.

Świadczenia odszkodowawcze przysługują:

- 1) funkcjonariuszowi Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biura Ochrony Rządu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego, zwanemu dalej „funkcjonariuszem”, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku albo choroby;
- 2) członkom rodziny funkcjonariusza, który zmarł wskutek wypadku albo choroby.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, ustawę z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, ustawę z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej oraz uchyla się ustawę z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji.

Art. 3.

1. Za wypadek uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas:
 - 1) wykonywania lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
 - 2) wykonywania lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych;
 - 3) uczestniczenia lub w związku z uczestnictwem w obowiązkowych zajęciach związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych i sprawności fizycznej funkcjonariuszy;
 - 4) wykonywania lub w związku z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działający w służbie związek zawodowy funkcjonariuszy albo organizacje zawodowe lub społeczne;
 - 5) ratowania lub w związku z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa lub ratowaniem mienia Skarbu Państwa przed zniszczeniem lub zagarnięciem;
 - 6) udzielania lub w związku z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy wykonywaniu przez niego czynności urzędowych.
2. Przez uraz należy rozumieć uszkodzenie tkanek ciała lub narządów wskutek działania czynnika zewnętrznego.

Art. 4.

1. Za chorobę uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w środowisku służby albo chorobę, która została wymieniona w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ust. 1 albo 2.
2. Za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek wypadku albo choroby, zwany dalej „uszczerbkiem na zdrowiu”, uznaje się:
 - 1) stały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, albo
 - 2) długotrwały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, jednak rokuje poprawę.
3. Stopień uszczerbku na zdrowiu ustala się w procentach, przy czym suma procentów uszczerbków ustalonych dla poszczególnych uszkodzeń nie może przekraczać 100%.

Art. 5.

Ilekróć w ustawie jest mowa o „kierowniku jednostki organizacyjnej”, należy przez to rozumieć kierownika jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełnił służbę w chwili wypadku lub ustalenia uszczerbku na zdrowiu doznanego wskutek choroby.

Art. 6.

Do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183).

Rozdział 2

Zasady przyznawania świadczeń odszkodowawczych**Art. 7.**

1. Świadczenia odszkodowawcze nie przysługują funkcjonariuszowi:
 - 1) w razie wypadku lub choroby, których wyłączną przyczyną było udowodnione przez właściwy organ umyślne lub rażąco niedbałe działanie albo zaniechanie funkcjonariusza naruszające obowiązujące przepisy lub rozkazy, w przypadku gdy jego przełożeni zapewnili warunki odpowiadające tym przepisom i sprawowali we właściwy sposób nadzór nad ich przestrzeganiem, a funkcjonariusz posiadał potrzebne umiejętności do wykonywania określonych czynności i był przeszkolony w zakresie tych przepisów;
 - 2) w razie wypadku, do którego przyczyniło się zachowanie funkcjonariusza spowodowane stanem po spożyciu alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub innych substancji o podobnym działaniu;
 - 3) jeżeli uszczerbek na zdrowiu lub śmierć zostały spowodowane przez niego z winy umyślnej.
2. W przypadku podejrzenia, że do wypadku przyczyniło się zachowanie funkcjonariusza spowodowane stanem po spożyciu alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub innych substancji o podobnym działaniu, funkcjonariusz jest obowiązany poddać się odpowiednim badaniom w celu wyeliminowania takiego podejrzenia. W przypadku odmowy poddania się badaniu świadczenia odszkodowawcze nie przysługują.

Art. 8.

W razie śmierci funkcjonariusza wskutek wypadku lub choroby świadczenia odszkodowawcze przysługują członkom jego rodziny:

- 1) małżonkowi, z wyjątkiem przypadku orzeczonej separacji,
- 2) dzieciom własnym, dzieciom drugiego małżonka, dzieciom przysposobionym oraz przyjętym na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności, w tym również w ramach rodziny zastępczej, wnukom, rodzeństwu i innym dzieciom, jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza spełniali warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej,
- 3) rodzicom, osobom przysposabiającym, macosze i ojczymowi, jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza prowadzili z nim wspólne gospodarstwo domowe lub jeżeli funkcjonariusz bezpośrednio przed śmiercią znacząco przyczyniał się do ich utrzymania albo jeżeli ustalone zostało wyrokiem lub ugodą sądową prawo do alimentów ze strony tego funkcjonariusza

– zwanym dalej „uprawnionymi członkami rodziny”.

Art. 9.

Jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby:

- 1) doznał uszczerbku na zdrowiu lub zmarł wskutek wypadku w ciągu 3 lat od dnia wypadku;
- 2) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby;
- 3) zmarł wskutek choroby w ciągu 3 lat od dnia ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek tej choroby, nie później jednak niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby.

Art. 10.

Podstawę obliczenia wysokości jednorazowego odszkodowania stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w poprzednim roku, ogłaszane do celów emerytalnych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, stosowane poczynając od drugiego kwartału każdego roku, przez jeden rok, zwane dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

Art. 11.

1. Jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu.
2. Jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia uszczerbek na zdrowiu, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania, zwiększy się co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego było ustalone to odszkodowanie.
3. Jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o kwotę stanowiącą 3,5-krotność przeciętnego wynagrodzenia, jeżeli funkcjonariusz, wskutek wypadku lub choroby, został uznany za niezdolnego do służby ze znacznym ograniczeniem sprawności organizmu lub niezdolnego do samodzielnej egzystencji.
4. Zwiększenie jednorazowego odszkodowania przysługuje, jeżeli zmiany w stanie zdrowia funkcjonariusza uzasadniają przyznanie tego odszkodowania nastąpiły w terminach określonych w art. 9 pkt 1 i 2.

Art. 12.

1. Jeżeli do jednorazowego odszkodowania jest uprawniony tylko jeden członek rodziny funkcjonariusza, jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości:
 - 1) 18-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, gdy uprawnionym jest małżonek lub dziecko;
 - 2) 9-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, gdy uprawnionym jest inny członek rodziny.

2. Jeżeli do jednorazowego odszkodowania są uprawnieni równocześnie:
 - 1) małżonek i jedno lub więcej dzieci – odszkodowanie przysługuje w wysokości ustalonej w ust. 1 pkt 1, zwiększonej o 3,5-krotne przeciętne wynagrodzenie na każde dziecko;
 - 2) dwoje lub więcej dzieci – odszkodowanie przysługuje w wysokości określonej w ust. 1 pkt 1, zwiększonej o 3,5-krotne przeciętne wynagrodzenie na drugie i każde następne dziecko.
3. Jeżeli oprócz małżonka lub dzieci do jednorazowego odszkodowania są uprawnieni równocześnie inni członkowie rodziny, każdemu z nich odszkodowanie przysługuje w wysokości 3,5-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, niezależnie od odszkodowania przysługującego małżonkowi lub dzieciom zgodnie z ust. 1 pkt 1 lub ust. 2.
4. Jeżeli do jednorazowego odszkodowania są uprawnieni tylko członkowie rodziny inni niż małżonek lub dzieci, odszkodowanie przysługuje w wysokości określonej w ust. 1 pkt 2, zwiększonej o 3,5-krotne przeciętne wynagrodzenie na drugiego i każdego następnego uprawnionego.
5. Jednorazowe odszkodowanie należne uprawnionym członkom rodziny zmniejsza się o kwotę jednorazowego odszkodowania wypłaconego funkcjonariuszowi z tytułu uszczerbku na zdrowiu doznanego wskutek wypadku lub choroby, jeżeli były one przyczyną późniejszego zgonu funkcjonariusza.
6. Kwotę jednorazowego odszkodowania ustaloną zgodnie z ust. 2 lub 4 dzieli się między uprawnionych członków rodziny w równych częściach.

Art. 13.

1. Do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji przyznającej odszkodowanie.
2. Kwotę jednorazowego odszkodowania lub jego zwiększenia zaokrągla się do pełnych złotych w górę.

Art. 14.

1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach odpowiednio Prezes Rady Ministrów albo minister właściwy do spraw wewnętrznych może:
 - 1) podwyższyć jednorazowe odszkodowanie funkcjonariuszowi albo uprawnionemu członkowi rodziny, nie więcej jednak niż o 100% wysokości odszkodowania ustalonej na podstawie art. 11 i art. 12;
 - 2) przyznać jednorazowe odszkodowanie:
 - a) członkowi rodziny zmarłego funkcjonariusza niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej – do wysokości określonej w art. 12,
 - b) uprawnionemu członkowi rodziny funkcjonariusza zaginionego w czasie pełnienia służby – w wysokości określonej w art. 12,
 - c) uprawnionemu członkowi rodziny funkcjonariusza zmarłego wskutek przestępstwa, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że jego śmierć pozostaje w związku ze służbą – do wysokości określonej w art. 12.

2. Osobie, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, można przyznać jednorazowe odszkodowanie wyłącznie w przypadku braku uprawnionych członków rodziny.

Art. 15.

Funkcjonariuszowi, który doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku określonego w art. 3, a w razie jego śmierci wskutek takiego wypadku – uprawnionym członkom rodziny przysługuje odszkodowanie za udowodnione szkody poniesione wskutek utraty, zniszczenia lub uszkodzenia w związku z wypadkiem przedmiotów osobistego użytku.

Art. 16.

1. Odszkodowanie za utracone lub zniszczone przedmioty osobistego użytku ustala się według ceny zakupu takiego samego przedmiotu z dnia, w którym wydano decyzję w sprawie odszkodowania za szkodę poniesioną w tych przedmiotach, z uwzględnieniem stopnia ich zużycia. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie ceny zakupu takiego samego przedmiotu, jego wartość ustala się według ceny zakupu przedmiotu tego samego rodzaju o identycznych lub zbliżonych parametrach.
2. Odszkodowanie za uszkodzone przedmioty osobistego użytku ustala się jako równość kosztów przywrócenia ich do stanu sprzed zaistnienia szkody. Jeżeli stopień uszkodzenia jest znaczny lub koszty naprawy przekraczałyby wartość uszkodzonego przedmiotu, odszkodowanie ustala się w sposób określony w ust. 1.

Rozdział 3

Ustalanie okoliczności i przyczyn wypadku

Art. 17.

1. Funkcjonariusz, który uległ wypadkowi, jeżeli pozwala na to stan jego zdrowia i okoliczności, niezwłocznie zawiadamia o tym bezpośredniego przełożonego.
2. Jeżeli wypadkowi uległ Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu lub Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, zawiadamia się Prezesa Rady Ministrów, a gdy wypadkowi uległ Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej lub Szef Biura Ochrony Rządu – ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
3. Bezpośredni przełożony funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, niezwłocznie zawiadamia o tym kierownika jednostki organizacyjnej.
4. Kierownik jednostki organizacyjnej po powzięciu wiadomości o wypadku funkcjonariusza niezwłocznie:
 - 1) zabezpiecza miejsce wypadku przed ewentualnymi dalszymi następstwami zdarzenia, jeżeli okoliczności to uzasadniają;
 - 2) udziela pomocy osobom poszkodowanym lub osobom, którym zagraża niebezpieczeństwo;
 - 3) wszczyna postępowanie w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, zwane dalej „postępowaniem wyjaśniającym”;
 - 4) powołuje komisję powypadkową;

- 5) zawiadamia pisemnie o wypadku kierownika komórki organizacyjnej właściwej do spraw bezpieczeństwa i higieny służby i pracy;
 - 6) udostępnia informacje i materiały niezbędne do ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku oraz udziela wszechstronnej pomocy komisji powypadkowej.
5. Jeżeli wypadek zdarzył się na terenie właściwości jednostki organizacyjnej innej niż jednostka organizacyjna właściwa ze względu na miejsce pełnienia służby, kierownik tej jednostki:
- 1) zapewnia udzielenie pomocy funkcjonariuszowi, który uległ wypadkowi;
 - 2) zabezpiecza miejsce wypadku;
 - 3) niezwłocznie zawiadamia o wypadku bezpośredniego przełożonego funkcjonariusza, który uległ wypadkowi.
6. Postępowanie wyjaśniające wszczyna się z dniem powołania komisji powypadkowej.
7. W rozumieniu przepisów niniejszego rozdziału zadania kierownika jednostki organizacyjnej wykonuje w odniesieniu do:
- 1) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu lub Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego – Prezes Rady Ministrów;
 - 2) Komendanta Głównego Policji, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej lub Szefa Biura Ochrony Rządu – minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 18.

Funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, kierownik jednostki organizacyjnej lub inny przełożony niezwłocznie kieruje na badanie niezbędne do ustalenia zawartości w organizmie alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub innych substancji o podobnym działaniu, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, chyba że stan jego zdrowia albo okoliczności wypadku nie uzasadniają przeprowadzenia takiego badania.

Art. 19.

1. Kierownik jednostki organizacyjnej powołuje komisję powypadkową, w której skład wchodzi co najmniej:
 - 1) jako przewodniczący – przedstawiciel służby właściwej do spraw bezpieczeństwa i higieny służby i pracy w jednostce organizacyjnej;
 - 2) jako członek – przedstawiciel służby właściwy do oceny okoliczności i przyczyn wypadku lub inna osoba wskazana przez powołującego komisję powypadkową.
2. Jeżeli w jednostce organizacyjnej nie utworzono służby właściwej do spraw bezpieczeństwa i higieny służby i pracy, w skład komisji powypadkowej wchodzi osoba, której kierownik jednostki organizacyjnej powierzył wykonywanie zadań w zakresie bezpieczeństwa i higieny służby i pracy.
3. Jeżeli wypadkowi uległ kierownik jednostki organizacyjnej, komisję powypadkową powołuje jego bezpośredni przełożony.

4. Jeżeli wypadkowi uległ Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu lub Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, komisję powypadkową powołuje Prezes Rady Ministrów, a gdy wypadkowi uległ Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej lub Szef Biura Ochrony Rządu – minister właściwy do spraw wewnętrznych.
5. Jeżeli wymaga tego ważny interes służby, w szczególności gdy postępowanie wyjaśniające mogłoby narazić niejawnie dane osobowe funkcjonariusza lub czynności przez niego wykonywane na ujawnienie, komisję powypadkową powołuje odpowiednio Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej lub Szef Biura Ochrony Rządu.
6. Członkami komisji powypadkowej nie mogą być osoby będące świadkami wypadku oraz osoby, których bezstronność może budzić wątpliwości.

Art. 20.

1. Komisja powypadkowa ustala okoliczności i przyczyny wypadku oraz jego związek ze służbą w postępowaniu wyjaśniającym. W tym celu:
 - 1) dokonuje oględzin miejsca wypadku, maszyn lub urządzeń, oceny ich stanu technicznego oraz bada warunki pełnienia służby i inne okoliczności, które mogły mieć wpływ na powstanie wypadku lub mają z nim związek;
 - 2) sporządza szkice lub wykonuje zdjęcia miejsca wypadku, jeżeli okoliczności to uzasadniają;
 - 3) przyjmuje wyjaśnienia od funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, jeżeli stan jego zdrowia na to pozwala, oraz zbiera informacje mogące mieć znaczenie dla ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku od świadków wypadku i innych osób;
 - 4) zasięga opinii specjalistów lub biegłych w zakresie niezbędnym do oceny okoliczności i przyczyn wypadku, jeżeli okoliczności to uzasadniają;
 - 5) występuje o udostępnienie akt postępowania karnego lub postępowania dyscyplinarnego oraz innych dokumentów dotyczących wypadku i jego skutków;
 - 6) występuje do poszkodowanego lub członków jego rodziny o udostępnienie dokumentacji medycznej dotyczącej skutków wypadku;
 - 7) zbiera inne dowody mające związek z wypadkiem lub jego skutkami.
2. W przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 5, przewodniczący komisji powypadkowej może zwrócić się do kierownika jednostki organizacyjnej właściwej ze względu na miejsce wypadku o dokonanie czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 lub 7, oraz nadesłanie zebranych materiałów.
3. Dokumenty sporządzane w postępowaniu wyjaśniającym są gromadzone w aktach postępowania wyjaśniającego.
4. Funkcjonariusz, który uległ wypadkowi, albo uprawnieni członkowie rodziny mają prawo wglądu do akt postępowania wyjaśniającego na każdym etapie tego postępowania oraz do sporządzania notatek i odpisów, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z przepisów o ochronie informacji niejawnych.

5. Komisja powypadkowa może zawrzeć w protokole powypadkowym wnioski i zalecenia profilaktyczne.

Art. 21.

1. Jeżeli w związku z wypadkiem funkcjonariusz poniósł szkodę wskutek utraty, zniszczenia lub uszkodzenia przedmiotów osobistego użytku, komisja powypadkowa ustala:
 - 1) rodzaj przedmiotów;
 - 2) stopień zużycia przedmiotów przed wypadkiem i ich przybliżoną wartość;
 - 3) stopień zniszczenia lub uszkodzenia przedmiotów albo fakt ich utraty.
2. Ustalenia, o których mowa w ust. 1, wpisuje się do protokołu powypadkowego.

Art. 22.

1. Jeżeli w sprawie wypadku, któremu uległ funkcjonariusz, jest prowadzone postępowanie karne lub postępowanie dyscyplinarne, a wynik tego postępowania może mieć wpływ na prawo funkcjonariusza lub uprawnionych członków rodziny do jednorazowego odszkodowania, kierownik jednostki organizacyjnej może zawiesić, na wniosek przewodniczącego komisji powypadkowej, postępowanie wyjaśniające do chwili zakończenia postępowania prowadzonego przez właściwy organ.
2. Przewodniczący komisji powypadkowej pisemnie zawiadamia funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, lub uprawnionych członków rodziny o zawieszeniu postępowania wyjaśniającego.

Art. 23.

1. Po ustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku komisja powypadkowa sporządza protokół powypadkowy i zawiadamia o tym funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, albo uprawnionych członków rodziny.
2. Komisja powypadkowa zapoznaje funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, albo uprawnionych członków rodziny z treścią protokołu powypadkowego przed jego zatwierdzeniem oraz poucza ich o prawie zgłaszania uwag i zastrzeżeń do treści tego protokołu.
3. Jeżeli w protokole powypadkowym są zawarte dane stanowiące informacje niejawne, funkcjonariuszowi, który uległ wypadkowi lub uprawnionym członkom rodziny przedstawia się wyciąg z protokołu z pominięciem tych informacji.

Art. 24.

1. Kierownik jednostki organizacyjnej:
 - 1) zatwierdza protokół powypadkowy albo
 - 2) zwraca komisji powypadkowej niezatwierdzony protokół powypadkowy w celu dokonania dodatkowych ustaleń, jeżeli uzna, że okoliczności i przyczyny wypadku nie zostały dostatecznie wyjaśnione, albo
 - 3) zwraca komisji powypadkowej niezatwierdzony protokół powypadkowy w celu wyjaśnienia treści i uzupełnienia tego protokołu przez komisję powypadko-

wą, jeżeli do jego treści zostały zgłoszone uwagi i zastrzeżenia, o których mowa w art. 23 ust. 2.

2. Po dokonaniu dodatkowych ustaleń albo wyjaśnień i uzupełnień komisja powypadkowa:
 - 1) w przypadku gdy w toku dodatkowych ustaleń wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności, sporządza nowy protokół powypadkowy, zapoznaje z nim funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, albo uprawnionych członków rodziny i poucza ich o prawie zgłoszenia uwag i zastrzeżeń do jego treści oraz przedstawia go kierownikowi jednostki organizacyjnej albo
 - 2) ponownie przedstawia kierownikowi jednostki organizacyjnej niezmieniony protokół powypadkowy wraz z pisemnym stanowiskiem komisji odnośnie do zgłoszonych uwag i zastrzeżeń.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2:
 - 1) pkt 1 – przepisy ust. 1 i art. 23 ust. 2 i 3 stosuje się;
 - 2) pkt 2 – kierownik jednostki organizacyjnej zatwierdza protokół powypadkowy.

Art. 25.

1. Zatwierdzony protokół powypadkowy przekazuje się po jednym egzemplarzu:
 - 1) funkcjonariuszowi, który uległ wypadkowi, a jeżeli funkcjonariusz ten poniósł śmierć w wypadku – uprawnionym członkom rodziny, za pisemnym potwierdzeniem odbioru; przepis art. 23 ust. 3 stosuje się;
 - 2) właściwej komisji lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych albo komisji lekarskiej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Agencji Wywiadu.
2. Do akt postępowania wyjaśniającego dołącza się egzemplarz zatwierdzonego protokołu powypadkowego, uwagi i zastrzeżenia wniesione przez funkcjonariusza, który uległ wypadkowi, albo uprawnionych członków rodziny oraz zdanie odrębne, jeżeli zostało złożone przez członka komisji powypadkowej.

Art. 26.

Kierownik jednostki organizacyjnej przechowuje akta postępowania wyjaśniającego przez 20 lat od dnia wypadku.

Art. 27.

1. Kierownik jednostki organizacyjnej prowadzi rejestr wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby.
2. W rejestrze wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby wpisuje się następujące dane:
 - 1) imię i nazwisko poszkodowanego funkcjonariusza;
 - 2) miejsce i datę wypadku;
 - 3) informacje dotyczące skutków wypadku dla funkcjonariusza, który uległ wypadkowi;
 - 4) datę sporządzenia protokołu powypadkowego;

- 5) stwierdzenie, że wypadek jest wypadkiem pozostającym w związku z pełnieniem służby;
- 6) liczbę dni zwolnienia od zajęć służbowych;
- 7) inne informacje, niebędące danymi osobowymi, których zamieszczenie w rejestrze jest celowe, w tym wnioski i zalecenia profilaktyczne komisji powypadkowej.

Art. 28.

1. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb ustalania okoliczności i przyczyn wypadków w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu oraz Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w szczególności:
 - 1) tryb postępowania komisji powypadkowej,
 - 2) tryb zgłaszania i rozpatrywania uwag i zastrzeżeń do ustaleń komisji powypadkowej oraz zatwierdzania tych ustaleń,
 - 3) wzory rejestru wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby, protokołu powypadkowego oraz innych dokumentów sporządzanych w toku postępowania– mając na względzie sprawne i terminowe prowadzenie postępowań.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb ustalania okoliczności i przyczyn wypadków w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Biurze Ochrony Rządu, w szczególności:
 - 1) tryb postępowania komisji powypadkowej,
 - 2) tryb zgłaszania i rozpatrywania uwag i zastrzeżeń do ustaleń komisji powypadkowej oraz zatwierdzania tych ustaleń,
 - 3) wzory rejestru wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby, protokołu powypadkowego oraz innych dokumentów sporządzanych w toku postępowania– mając na względzie sprawne i terminowe prowadzenie postępowań.

Art. 29.

Zbiornicze zestawienie wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby zaistniałych w danym roku kalendarzowym sporządzają:

- 1) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu oraz Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
 - 2) Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej oraz Szef Biura Ochrony Rządu
- i przekazują odpowiednio Prezesowi Rady Ministrów albo ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w terminie do końca marca następnego roku.

Rozdział 4

**Ustalanie związku choroby ze szczególnymi warunkami
lub właściwościami służby****Art. 30.**

1. W razie ujawnienia u funkcjonariusza choroby, co do której zachodzi podejrzenie, że powstała w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, kierownik jednostki organizacyjnej kieruje funkcjonariusza do właściwej komisji lekarskiej z urzędu lub na wniosek funkcjonariusza.
2. W razie śmierci funkcjonariusza spowodowanej chorobą, co do której zachodzi podejrzenie, że powstała w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, kierownik jednostki organizacyjnej zwraca się z urzędu lub na wniosek osób, o których mowa w art. 8, do właściwej komisji lekarskiej o ustalenie, czy śmierć funkcjonariusza jest następstwem tej choroby.

Rozdział 5

Orzekanie o uszczerbku na zdrowiu**Art. 31.**

O uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza doznany wskutek wypadku lub choroby lub o związku śmierci funkcjonariusza z wypadkiem lub chorobą orzekają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych albo komisje lekarskie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Agencji Wywiadu.

Art. 32.

1. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wykaz chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, uwzględniając ich związek ze szczególnymi warunkami lub właściwościami każdej ze służb;
 - 2) sposób ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, uwzględniając możliwość wystąpienia wielomiejscowych naruszeń sprawności organizmu oraz wpływ upośledzeń czynności organizmu mogących istnieć przed wypadkiem lub chorobą na ocenę procentową uszczerbku na zdrowiu;
 - 3) wykaz norm oceny procentowej uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, mając na względzie aktualny stan wiedzy medycznej.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wykaz chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biurze Ochrony Rządu, uwzględnia-

- jąc ich związek ze szczególnymi warunkami lub właściwościami każdej ze służb;
- 2) sposób ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu, uwzględniając możliwość wystąpienia wielomiejscowych naruszeń sprawności organizmu oraz wpływ upośledzeń czynności organizmu mogących istnieć przed wypadkiem lub chorobą na ocenę procentową uszczerbku na zdrowiu;
 - 3) wykaz norm oceny procentowej uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu, mając na względzie aktualny stan wiedzy medycznej.

Rozdział 6

Postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych

Art. 33.

Postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczyna się:

- 1) z urzędu w przypadku:
 - a) stwierdzenia w okresie pozostawania w służbie uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza,
 - b) śmierci funkcjonariusza w okresie pozostawania w służbie wskutek wypadku lub choroby;
- 2) na wniosek funkcjonariusza albo uprawnionych członków rodziny w przypadku:
 - a) stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu lub śmierci funkcjonariusza, które nastąpiły po jego zwolnieniu ze służby,
 - b) pogorszenia stanu zdrowia funkcjonariusza wskutek wypadku lub choroby,
 - c) stwierdzenia przez komisję lekarską, że wskutek wypadku lub choroby funkcjonariusz nie doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu albo że jego śmierć nie pozostaje w związku z wypadkiem lub chorobą,
 - d) stwierdzenia przez komisję powypadkową, że wypadek funkcjonariusza nie pozostaje w związku ze służbą lub nastąpił w okolicznościach wymienionych w art. 7 ust. 1,
 - e) szkody poniesionej przez funkcjonariusza wskutek utraty, zniszczenia lub uszkodzenia w związku z wypadkiem, o którym mowa w art. 3, przedmiotów osobistego użytku.

Art. 34.

1. Prawo do świadczeń odszkodowawczych i ich wysokość ustala się w drodze decyzji.
2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydają:

- 1) Prezes Rady Ministrów w stosunku do Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego i ich zastępców oraz członków ich rodzin;
- 2) minister właściwy do spraw wewnętrznych w stosunku do:
 - a) Komendanta Głównego Policji i jego zastępców, Komendanta Głównego Straży Granicznej i jego zastępców, Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej i jego zastępców, Szefa Biura Ochrony Rządu i jego zastępców oraz członków ich rodzin,
 - b) funkcjonariuszy oddelegowanych do pełnienia zadań służbowych w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz członków ich rodzin;
- 3) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w stosunku do funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz członków ich rodzin;
- 4) Szef Agencji Wywiadu w stosunku do funkcjonariuszy Agencji Wywiadu oraz członków ich rodzin;
- 5) Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego w stosunku do funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz członków ich rodzin;
- 6) Komendant Główny Policji w stosunku do:
 - a) dyrektorów biur (równorzędnych) Komendy Głównej Policji i ich zastępców, komendantów wojewódzkich (Stołecznego) Policji i ich zastępców, Komendanta-Rektora Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, Zastępcy Komendanta-Prorektora Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, Kanclerza Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, komendantów szkół policyjnych i ich zastępców oraz dyrektora instytutu badawczego Policji i jego zastępców, a także członków ich rodzin,
 - b) funkcjonariuszy pełniących służbę w Komendzie Głównej Policji oraz członków ich rodzin;
- 7) komendanci wojewódzcy (Stołeczny) Policji w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę na terenie ich działania oraz członków ich rodzin;
- 8) Komendant-Rektor Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie oraz komendanci szkół policyjnych w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im szkołach oraz członków ich rodzin;
- 9) dyrektor instytutu badawczego Policji w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w instytucie oraz członków ich rodzin;
- 10) Komendant Główny Straży Granicznej w stosunku do:
 - a) dyrektorów komórek organizacyjnych Komendy Głównej Straży Granicznej i ich zastępców, komendantów oddziałów Straży Granicznej i ich zastępców, komendantów ośrodków szkolenia Straży Granicznej i ich zastępców, komendantów ośrodków Straży Granicznej i ich zastępców oraz członków ich rodzin,
 - b) funkcjonariuszy pełniących służbę w Komendzie Głównej Straży Granicznej oraz członków ich rodzin;
- 11) komendanci oddziałów Straży Granicznej, komendanci ośrodków szkolenia Straży Granicznej, komendanci ośrodków Straży Granicznej w stosunku do

funkcjonariuszy pełniących służbę na terenie ich działania oraz członków ich rodzin;

- 12) Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej w stosunku do:
 - a) komendantów wojewódzkich Państwowej Straży Pożarnej i ich zastępców, komendantów szkół Państwowej Straży Pożarnej i ich zastępców, dyrektora instytutu badawczego Państwowej Straży Pożarnej i jego zastępców, dyrektora Centralnego Muzeum Pożarnictwa oraz członków ich rodzin,
 - b) funkcjonariuszy pełniących służbę w Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej oraz członków ich rodzin;
 - 13) komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej w stosunku do komendantów powiatowych (miejskich) Państwowej Straży Pożarnej i ich zastępców, funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im komendach wojewódzkich Państwowej Straży Pożarnej oraz członków ich rodzin;
 - 14) komendanci powiatowi (miejscy) Państwowej Straży Pożarnej w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im komendach powiatowych (miejskich) Państwowej Straży Pożarnej oraz członków ich rodzin;
 - 15) komendanci szkół Państwowej Straży Pożarnej w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach organizacyjnych szkół oraz członków ich rodzin;
 - 16) dyrektor instytutu badawczego Państwowej Straży Pożarnej w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w instytucie oraz członków ich rodzin;
 - 17) dyrektor Centralnego Muzeum Pożarnictwa w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w tej jednostce oraz członków ich rodzin;
 - 18) Szef Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w Inspektoracie Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej oraz członków ich rodzin;
 - 19) szefowie delegatur Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im delegaturach oraz członków ich rodzin;
 - 20) właściwy terytorialnie szef delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w wojskowych strażach pożarnych oraz członków ich rodzin;
 - 21) Szef Biura Ochrony Rządu w stosunku do funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu oraz członków ich rodzin.
3. W przypadku funkcjonariusza zwolnionego ze służby przed ustaleniem uszczerbku na zdrowiu doznanego wskutek choroby oraz funkcjonariusza zaginionego decyzją, o której mowa w ust. 1, wydaje kierownik jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz ostatnio pełnił służbę.

Art. 35.

Prawo do jednorazowego odszkodowania ustala się na podstawie:

- 1) orzeczenia komisji lekarskiej, o której mowa w art. 31;
- 2) protokołu powypadkowego;

- 3) dokumentów potwierdzających stan cywilny lub stopień pokrewieństwa uprawnionego członka rodziny z poszkodowanym funkcjonariuszem, w szczególności wyciągów z aktów stanu cywilnego;
- 4) zaświadczenia właściwego organu emerytalnego stwierdzającego spełnienie przez uprawnionych członków rodziny innych niż małżonek warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej po zmarłym funkcjonariuszu;
- 5) innych dowodów potwierdzających spełnienie warunków, o których mowa w art. 8 pkt 3.

Art. 36.

Prawo do odszkodowania za szkody poniesione wskutek utraty, zniszczenia lub uszkodzenia w związku z wypadkiem przedmiotów osobistego użytku i wysokość tego odszkodowania ustala się na podstawie:

- 1) protokołu powypadkowego;
- 2) innych dowodów przedstawionych przez osobę uprawnioną do odszkodowania.

Art. 37.

1. Decyzję w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wydaje się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.
2. Jeżeli organ, o którym mowa w art. 34 ust. 2, uzna, że zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, może przedstawić również, odpowiednio Prezesowi Rady Ministrów albo ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, wniosek o podwyższenie odszkodowania albo o jego przyznanie w wysokości określonej w art. 14, wraz z dokumentami zebranymi w sprawie.
3. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 2, Prezes Rady Ministrów albo minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku organu.
4. Jeżeli w związku z wypadkiem, któremu uległ funkcjonariusz, jest prowadzone postępowanie karne lub postępowanie dyscyplinarne, a wynik tego postępowania może mieć wpływ na uprawnienia funkcjonariusza lub członków jego rodziny do jednorazowego odszkodowania, organ, o którym mowa w art. 34 ust. 2, może zawiesić wydanie decyzji lub przedstawienie wniosku, o którym mowa w ust. 2, do czasu zakończenia postępowania karnego lub postępowania dyscyplinarnego, o czym powiadamia się te osoby.

Art. 38.

1. Od decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 1, przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, na zasadach i w terminach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101).
2. Odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych przysługuje także w razie niewydania decyzji w terminie 60 dni od dnia zgłoszenia wniosku o przyznanie jednorazowego odszkodowania bądź powstania obowiązku wszczęcia postępowania z urzędu. Odwołanie można wnieść w każdym czasie po upływie tego terminu.

3. Od decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 3, przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Art. 39.

Świadczenia odszkodowawcze, w tym przyznane na podstawie art. 14, wypłaca jednostka organizacyjna, na której zaopatrzeniu finansowym funkcjonariusz pozostaje, albo w przypadku funkcjonariusza zwolnionego albo zmarłego, albo zaginionego – jednostka, na której zaopatrzeniu pozostawał przed dniem zwolnienia albo śmierci, albo zaginięcia, w terminie 14 dni od dnia wydania decyzji.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 40.

W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101) w art. 476:

- 1) w § 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) świadczeń odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurze Antykorupcyjnym.”;

- 2) w § 5 w pkt 2 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) świadczenie odszkodowawcze przysługujące w razie wypadku lub choroby pozostające w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurze Antykorupcyjnym.”.

Art. 41.

W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687, z późn. zm.²⁾) uchyla się art. 68.

Art. 42.

W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.³⁾) uchyla się art. 73.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 217, poz. 1280 i Nr 230, poz. 1371, z 2012 r. poz. 627, 664, 908, 951 i 1529, z 2013 r. poz. 628, 675, 1351, 1635 i 1650 oraz z 2014 r. poz. 24.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 117, poz. 677, Nr 170, poz. 1015, Nr 171, poz. 1016 i Nr 230, poz. 1371, z 2012 r. poz. 627, 664, 769 i 951 oraz z 2013 r. poz. 628, 675, 829, 1351 i 1650.

Art. 43.

W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1340 i 1351) uchyla się art. 59.

Art. 44.

W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 r. poz. 170) uchyla się art. 61.

Art. 45.

W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.⁴⁾) uchyla się art. 85.

Art. 46.

W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 621, z późn. zm.⁵⁾) uchyla się art. 77.

Art. 47.

W ustawie z dnia z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2014 r. poz. 173) w art. 118 dodaje się ust. 19 w brzmieniu:

„19. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wykaz norm oceniony procentowej uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy, mając na względzie aktualny stan wiedzy medycznej.”.

Rozdział 8

Przepisy przejściowe i końcowe**Art. 48.**

1. Do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.
2. W przypadku pogorszenia się stanu zdrowia funkcjonariusza, które jest następstwem wypadku lub choroby, z których tytułu wypłacono jednorazowe odszkodowanie na podstawie przepisów dotychczasowych, zwiększenie tego odszkodowania ustala się na zasadach określonych w art. 11.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 238, poz. 1578, z 2011 r. Nr 53, poz. 273, Nr 84, poz. 455, Nr 117, poz. 677 i Nr 230, poz. 1371, z 2012 r. poz. 627 i 908 oraz z 2013 r. poz. 628, 675, 1247 i 1351.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. 627 i 664 oraz z 2013 r. poz. 628, 675, 1247 i 1351.

Art. 49.

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 2 ust. 2, art. 3 i art. 11 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 50, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 28 ust. 2 i art. 32 ust. 2 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 50.

Traci moc ustawa z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 51.

Ustawa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

(-) Ewa Kopacz

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1983 r. Nr 16, poz. 79, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 2001 r. Nr 81, poz. 877 oraz z 2004 r. Nr 43, poz. 411.